

Naar Højre nu stiller sig overfor Regeringen, som det gør, og siger de skarpe Ord og den skarpe Misbilligelse i Betænkningen, forekommer det mig, at Regeringen har al Grund til at betakke sig for sine Venner. Efter Systemskiftets Indførelse har Venstres Politik, Regeringens Politik, været en idelig March over til Højre, og Højre har faaet omtrent, hvad det har forlangt. Højre har faaet den Sag, som det kaldte sin Livssag, Forsvars-sagen, ordnet paa en Maade, som ikke kan andet end tilfredsstille Partiet. Nu have Venstre og Regeringen Takken derfor, og Skylden er ikke vor. Vi have gennem de forløbne Aar ideligt og ideligt advaret Venstres Regeringer mod det inderlige Samarbejde med Højre, fordi vi vare klare over, at det maatte ende galt til Slut, og nu synes det jo ogsaa at ende galt. Højre fralægger sig Ansvaret for den finansielle Status, som vi have i Øjeblikket, men det kan efter min Mening Højre ikke. Det er Højre, der i væsentlig, maa-ske den væsentligste Grad har Skylden for, at Stillingen er, som den er. Det er Højre, der gennem Aarene har presset paa og presset paa for at faa Militærudgifterne højere og højere, saaledes at vi nu ere naaede dertil, at vore Militærudgifter i Aar ere oppe ved de 40 Mill. Kr. Naar Højre Aar efter Aar har søgt at presse disse uproduktive Udgifter op til en saa betydelig Højde, har Partiet en væsentlig Del af Ansvaret for vor nuværende finansielle Status, og Højre kan ikke, om det saa skriver det tusinde Gange i Betænkningen og med nok saa stærke Ord, fralægge sig Ansvaret for en betydelig Meddelagtighed i vor finansielle Status. Det kan ikke nytte noget at lægge Skylden over paa Regeringen. Regeringen har ladet sig presse af Højre. I den Retning kan ingen af de to Parter med Rette give hinanden noget Mistillidsvotum. Saaledes ser jeg paa den Situation, som er skabt ved den Udtalelse, Højre er fremkommet med i Betænkningen. Det er en ganske usædvanlig Stilling, Højre i Aar har indtaget.

Jeg skal i øvrigt ikke blande mig synderligt i denne Sag. Naar Brødre og Venner blive uenige, skal man ikke som Trediemand blande sig deri. De faa kæmpe det ud selv, de faa selv indbyrdes at ordne de Sager, som de bedst kunne.

Vejstrup: Skønt jeg og mine Partifæller ikke med nogen særlig Begejstring slutte os til det foreliggende Finanslov-

forslag, skal jeg paa egne og Partifællers Vegne dog tilsige Regeringen vor Støtte til Gennemførelsen af det.

Konseilspræsidenten (Klaus Berntsen):

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) begyndte sine Udtalelser for et Øjeblik siden med at sige, at det har ikke været med let Hjerte, at Højre er gaaet til at skrive det, som Højre har skrevet i Mindretalsbetænkningen. Jeg kunde have ønsket, at Højre havde ladet sit gode Hjerte raade i Stedet for at gøre et mindre klogt Skridt, som det her har gjort, ved den ret udæskende Maade, hvorpaa Mindretallet er optraadt overfor Regeringen. Det nytter jo ikke, at det ærede Medlem siger, at det ikke var Meningen at fortrædige Ministeriet, thi man kan ikke fortrædige et Ministerium mere aggressivt end ved at nægte det en Finanslov og ved at kritisere dets Handlinger i saa skarpe Udtryk og under saa skarpe Former, som det har fundet Sted i den Betænkning, som det meget ærede Mindretal har afgivet. Jeg sætter ikke nær saa megen Pris paa kunne Ord, som jeg sætter Pris paa gode Handlinger, og jeg venter i det fremtidige Arbejde, der nu forestaar, at se, om det er mere end Ord, naar Højre siger, at det vil være med til at hjælpe Regeringen til at bringe Landet ud af den finansielle Misère, hvori det i Øjeblikket befinder sig.

Det ærede Medlem mente, at det var en giftig Pil, ikke en ærlig Pil, der var skuddt ud efter Højre, naar man vilde betragte Højres Stilling overfor de finansielle Forhold i Belysning af de Følger, den kunde have overfor Udlandet. Ja, jeg ved virkelig ikke, hvorledes jeg skal opfatte det ærede Mindretals Udtalelser om hele den finansielle Stilling. Naar Mindretallet bruger saa stærke Ord om denne Sag, som Tilfældet er i Betænkningen, saa mener jeg, at det netop er skikket til i høj Grad at svække vor Stilling overfor Udlandet. Naar man bruger saa stærke Ord, kan det sikkert ikke være for at styrke Landets Stilling overfor Udlandet. Det ærede Medlem (Bramsen) mente, at det var en Styrkelse overfor Udlandet, naar der rejstes stærke Krav om Balance. Men Ministeriet vil jo ogsaa arbejde for Balance, det har Ministeriet jo meget klart udtalt ved Finanslovens første Behandling her i Tinget og ved tidligere Lejligheder i det andet Ting.

Naar det ærede Medlem prøvede paa igen at komme ind paa en almindelig finansiell Betragtning, skal jeg ikke for-